

Bembeke journal.

Jaargang nummer 12.

editie nummer 1.

16 april 2017

Dag allemaal,

Na een altijd redelijk vermoeiende reis, kwamen we op 6 april om half twee 'smiddags aan op het vliegveld van Lilongwe. Langs de weg van het vliegveld naar de stad een zee van gele bloemen die in grote trossen aan de cassia tree hingen. Dat, samen met de wat weeïge geur van het nog vochtige rode zand, gaf ons bijna direct het gevoel van "we zijn er weer".

In Lilongwe snel de eerste boodschappen gedaan in de supermarkt en daarna fullspeed richting Bembeke om royaal voor het donker "thuis" te kunnen zijn. Het huis was sinds mei vorig jaar meerdere keren en door verschillende mensen bewoond geweest. Het was dus best even spannend in welke staat we alles zouden aantreffen en het was natuurlijk even zoeken voor dat we alles weer gevonden hadden en alles weer allemaal naar onze zin was ingedeeld. Overigens was er niets "kwijt" behalve de keukenhanddoeken, daar heeft waarschijnlijk iemand op gekickt.

De laatste jaren was de zandweg van 7 kilometer naar Bembeke een ramp omdat deze zandweg elke jaar alleen maar slechter werd.

Deze keer viel dat reuze mee. De weg was tot onze verbazing in redelijke conditie.

Achteraf hoorden we dat de weg was opgeknapt in verband met de uitvaart van de ongeveer twee maanden geleden overleden bisschop van Dedza, waarbij tal van hoogwaardigheidsbekleders aanwezig waren. Wel jammer dat er eerst een belangrijk persoon moet overlijden voordat er een weg wordt opgeknapt.

Al tijdens de autorit kregen we vrolijk van de chauffeur te horen dat het nog steeds bar en boos is met de stroomvoorziening, die over het algemeen meerdere keren per dag uitvalt. Een flinke opsteker dus. En jawel hoor bij aankomst bleek het meteen raak: geen elektriciteit.

Direct de vorig jaar met behulp van gebruikte tractie batterijen van de Binnendiezebootjes en een omvormer aangelegde noodvoorziening ingeschakeld en die werkte nog ook. Hoera voor Kenneth Siyasiya die de zaak keurig had onderhouden.

Best een lekker gevoel: iedereen in Bembeke in het donker, behalve wij.

De eerste avond lagen we uiteindelijk, schrik niet, om half acht uitgeteld in bed en zouden we, als het aan ons had gelegen, de klok rond hebben geslapen, ware het niet dat de volgende morgen om half zeven de eerste bezoeker zich aandiende. Zich uiteraard van geen kwaad bewust, want het was al bijna een vol uur licht.

Vorig jaar waren we hier ongeveer in dezelfde periode en hadden we mooi weer, met alleen af en toe een regenbui, als laatste stuiptrekking van de regenperiode.

Bij aankomst in Lilongwe was het heerlijk warm, heet zelfs, dus dat was veelbelovend.

Hoe dichterbij Bembeke kwamen, hoe groener het werd. Heel groen zelfs en we begonnen dan ook onraad te ruiken, want veel groen gaat onvermijdelijk gepaard met veel water.

Jawel hoor, wat bleek, in januari en februari had het veel te weinig geregend en dat haalde de natuur nu in. Fijn voor de boeren die voor hun oogst van de regen afhankelijk zijn, maar niet fijn voor Ans en Wil die op mooi weer hadden gerekend en daar de eerste week weinig van hebben gemerkt. Wel een beetje zuur, zeker als je hoort dat het in Nederland best mooi weer is.

Maar goed, niet getreurd en de eerste week nuttig besteed met diverse afspraken, het opstarten van de bouw van 3 klaslokalen voor het speciaal onderwijs en orde brengen in het magazijn, dat mudvol stond met alle materialen van de laatste container van september vorig jaar.

Daarnaast moesten we ook nog alles in orde maken voor het bezoek in tweede week van Ingrid en haar gezin. Heel Bembeke is daar inmiddels van op de hoogte en de zusters vechten zowat met elkaar wie er op Evi en Joris mag passen, dus dat belooft nog wat.

Op vrijdag was alles, ondanks de regen, netjes in orde en toen we hoorden dat het in Lilongwe mooi weer was, vonden we dat we wel een verzetje verdiend hadden.

Zodoende togen we zaterdagmorgen naar Lilongwe om daar de botten te laten drogen en verder het nuttige met het aangename te verenigen, middels het doen van inkopen en een overnachting in Korean Garden, waar het altijd goed toeven is en inclusief lunch bij Mama Mia. Alles bij elkaar dus zo slecht nog niet.

Zondagmorgen na een lekker ontbijt nog wat huishoudelijke inkopen gedaan en daarna op naar het vliegveld. Het vliegtuig was keurig op tijd en rond half twee was de hele bups compleet met 6 koffers door de douane.

We hadden een extra auto geregeld voor alle bagage en een chauffeur van het college. Dit was een nieuw iemand die we pas een keer gezien hadden. Toen hij zich in met een totaal andere outfit als de eerste keer meldde, herkenden we hem dan ook niet eens. Zwart is zwart, nietwaar.

Uiteindelijk kwam alles goed en togen we met een nieuwsgierig maar ook vermoeid gezelschap naar Bembeke. Daar kwamen we rond 4 uur aan en konden zij zich in hun eigen nieuwe onderkomen settelen, want dat hebben we in ons eigen belang natuurlijk wel geregeld. Leuk immers al die kinderen met hun ouders, maar af en toe een beetje rust is ook wel fijn.

Evi was dol enthousiast en begon meteen hele verhalen te vertellen tegen de kinderen van de burens. Die stonden er wat verdwaasd bij (ze krijgen hier in Malawi namelijk geen les in de Nederlandse taal) en het duurde even voordat Evi dat in de gaten kreeg, maar het ijs was gebroken.

Na een eerste inspectie van ons huis, snapte ze ook niet waarom wij geen wasmachine hadden en hoe dat dan moest met onze vuile kleren (waar denken die kinderen al niet aan). Uitgelegd dat Oma prima kan wassen zonder wasmachine, waarmee die nog verder in achtung steeg. Kleine Joris vond alles best, zolang hij maar op tijd te eten kreeg en wat rond kon kruipen en zo nu en dan (eigenlijk permanent) dingen van de salontafel op de grond kan gooien.

Tegen zessen hebben wij ze afgeleverd bij hun nieuwe onderkomen en welterusten gewenst. Waarschijnlijk was de hele familie rond zeven uur in diepe rust.

Tot zover zomaar wat belevenissen tijdens de eerste anderhalve week, wordt vervolgd.

Groeten vanuit een warm Malawi,

Ans en Wil.